

Cseh Petra: Miért ne?

Egy nyári estén sétáltam,
messzi tájon járhattam,
hol rád talált a gondolat:
Ki lehetsz te? Mutasd magad.

Megláttam a fák mögött a fényt,
talán leányt, talán legényt,
bujkált, nem jött elő, talán félt,
talán csak rajtam nevetgélt...

Mondd, miért nem fedted fel magad,
féltél, biztos csak ez volt a baj?
Miért nem jöttél velem játszani?
Hidd el, én nem akarlak bántani!

Ha velem vagy, minden oly vidám,
Akkor is szeretlek, ha egyszer fájt is már,
Miért ne? Miért ne lehetne...
Sétáljunk hát együtt a végtelenbe!

Mondd, miért ne szaladnék, ha minden álom enyém lehet?
Jöjj velem kedvesem, ez a közös, az egyetlen hely,
mi tudja nevetésünk, tudja bánatunk,
ez a hely, hol önmagunk vagyunk.

A sétának vége, lassan mindent elfeledek,
az éjszaka eloszlik és már nem nevetek veled,
utolsó perceink mindig felejthetetlenek,
talán majd egyszer az álmon túl is veled lehetek.

Utoljára mondd, miért ne álmodnék,
ha minden álom enyém lehet,
mondd miért oly nehéz
minden velem, s veled.